

Денчо Геновъ

До Мара-Гидикъ

Настанихме се на квартира два километра далечъ отъ центъра на с. Острецъ, разположено въ подножието на Стара-планина. Близко до насъ бѣха семейството на г. В., адвокатъ отъ близкия градъ и на г. Н., училищенъ инспекторъ. Всички бѣхме дошли да починемъ и да съберемъ сили за нова работа. Чувствувахме се въ нова земя, отдѣлена отъ родното ни мѣсто съ високи предпланински ридове, чувствувахме се, като че ли въ новъ свѣтъ, въ изобилие отъ чистота, красота, свежестъ.

Предъ квартирата ни, въ дѣсно отъ пѣтя, водещъ къмъ Балкана, протича Малката рѣка, която минава презъ селото, за да се влѣе въ Видима — лѣвъ притокъ на р. Росица. На югъ отъ насъ, въ лѣво, се издига Мара-Гидикъ — чудно красивъ, величественъ връхъ на Стара-планина. Този връхъ бѣше неизчерпаемъ изворъ, що раждаше най-голямата ни радостъ. Мара-Гидикъ се бѣше вселила въ насъ. По цѣлъ день тя ни гледаше и ние я гледахме ненаситно. Тъмно-зелени гори криеха масивитѣ ѝ до самия връхъ, а по-нагоре — малки отвесни скали ѝ даваха страхотенъ видъ. При изгрѣвъ слънце тя бѣше приказно хубава, засмѣна, торделива, величествена, а къмъ обѣдъ, когато